

bekendt er det Finansministeren, der udelukkende disponerer over Pengene. Nu kan det ærede Medlem sige: Det er forkert, det vil jeg for mit Vedkommende ikke finde mig i, jeg vil sætte alt Arbejde ind paa at faa en anden Ordning indført. Det er jo muligt, at han kan faa Flertal for det, og saa bliver der indført en anden Ordning. Det skal jeg ikke sige noget til. Men saaledes har det ikke været hidtil, det er Finansministeren, der har Ansvaret for, hvorledes Pengene anbringes.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) mente, at det forholder sig saaledes med Konseilspræsidentens Forhold til dette Laan, at han havde tænkt som saa: Det er daarligt med Albertis Pengeaffærer, nu maa man hjælpe ham over Sagen, og saa skydes det vel saa længe ud, at der kan komme en Ordning, eller at man kommer paa Afstand fra det. Saaledes har det ærede Medlem slet ikke Lov til at tænke end sige udtale det overfor mig. Laanet er ikke givet til Alberti, det kunde aldrig falde mig ind at give en Privatmand et Laan af Statskassen. Det er givet til Bondestandens Sparekasse, til et Pengeinstitut, der fra alle Sider har nydt Anerkendelse og Tillid, og som ingen kunde tænke, at der var noget i Vejen med, et Pengeinstitut, der er over 50 Aar gammelt, og som, da det holdt 50-Aars Jubilæum, nød megen Ros fra forskellig Side, ogsaa fra Sparekasseinspektørens Side. Der forlød ikke for mig det mindste om, at der skulde være noget i Vejen med dette Pengeinstitut. Nu kom Bestyrelsen for dette Institut — Formanden var daværende Justitsminister Alberti — og bad om et Laan af Statskassen. Hvorfor? De sagde, det var pengeknappe Tider, og det var det paaviseligt. Tilstanden var da ikke saaledes, selv om man havde nogen Sikkerhed, at man kunde gaa hen til en Veksellerer og laane $1\frac{1}{2}$ Million, navnlig ikke til $4\frac{1}{2}$ pCt. Det var ganske umuligt. Bestyrelsen sagde: Vi pleje at have Terminslaan i Privatbanken, men i Aar kunne vi ikke faa det, vi mangle derfor disse Penge. Jeg sagde saa: De kunne jo sælge de Kreditforeningsobligationer, De have. Der blev svaret, at det vilde være alt for dyre Penge, Kurserne vare gaaede alt for langt ned, vi komme alt for haardt an derved. Jeg anførte da: Saa kunne vi tage Kreditforeningsobligationer som Sikkerhed. Dertil svarede der saa under Henviisning til det Run paa Sparekassen, som man stærkt befygtede, og som der ogsaa paa det Tidspunkt var Tale om.

Jeg maa altsaa hævde, at Laanet er givet til Bondestandens Sparekasse. Der blev af mig krævet Sikkerhed, fordi jeg mente, at det ikke var forsvarligt at give et saa stort Laan til et Institut, der ikke har nogen Aktiekapital saaledes som Bankerne, hvor vi skyde Penge ind; de københavnske Banker have jo en stor Aktiekapital. Jeg kunde aldeles ikke have tænkt eller ræsonneret, saaledes som det ærede Medlem siger: At det var galt med Albertis Penge-sager, og derfor skulde Laanet gives. Jeg kan ikke finde mig i at faa den Slags Udtalelser fremsatte, det har det ærede Medlem slet ikke Ret til at fremsætte.

Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) mente, at jeg i Forvejen, inden Laanet blev givet, skulde have undersøgt, om Laanet kom Sparerne til gode. Ja, jeg forstaa slet ikke den Tankegang, jeg synes, den er ganske forvirret, jeg kan slet ikke begribe, at nogen i dette Ting vil gøre sig til Talsmand for, at jeg, naar en Sparekassebestyrelse kommer og ønsker et Laan og tilbyder Sikkerhed derfor, jeg da skulde give mig til at undersøge, om Midlerne kom Sparerne til gode. Hvilken Ret havde jeg dertil? Jeg kunde sige, at jeg ikke vilde have noget med dette Laan at gøre, og hvis jeg havde haft mindste Tvivl eller Anelse om, hvad der senere er kommet frem, vilde Laanet naturligvis ikke være blevet givet. Men det kunde aldrig falde mig ind, at jeg først skulde undersøge, om Sparerne virkelig ogsaa fik disse Penge. Selvfølgelig maatte jeg gaa ud fra, at Sparerne fik Pengene, naar Bestyrelsen kom og laante; det er noget, der følger af sig selv. Jeg har heller aldrig tidligere nogen Sinde hørt en Mand forlange, at man skulde gaa frem paa den Maade.

Saa er det blevet bebrejdet mig, at jeg under denne Forhandling ikke har sagt andet end, hvad man vidste i Forvejen. Jeg kan dog fornuftigvis ikke sige andet end, hvad jeg selv ved. Det har været mig magtpaaliggende at fremsætte alt, hvad jeg ved i denne Sag, og det har jeg gjort. Men jeg kan umulig sætte mig det Maal at sætte Ting frem, som de Herrer maaske ville forlange, og som kunde vække Sensation. Det kan der dog fornuftigvis ikke være Tale om. Det har været mig magtpaaliggende at lægge alt frem, og kan jeg medvirke i en eller anden Henseende til, at alt kan blive undersøgt, skal jeg, hvad jeg ogsaa tidligere har sagt, gøre det. Hvad mig og mit Forhold til hele Sagen angaar, skal jeg tilvisse hverken nu